

Gospod je dejal: »Meni ni treba vračila, ker sva oba enako bogata. Ampak če se pri tebi oglasi kak siroten Janezek, vrni njemu, kar sem jaz kedaj tebi dal!«

Janezkov maček se je oženil in imel mlade. Bogati Janezek jih je razdajal sirotnim Janezkom, ki so se pri njem oglašali. Pri njih so imeli mački spet mlade, ki so znali govoriti in svetovati.

Tako je šlo naprej, dokler nismo tudi mi dobili pisanega in prijaznega te sorte, ki prinaša srečo. Ima široke tace, bo dobro lovil in pokazal dar govora in modrosti, kadar si sami ne bomo sveta vedeli.

Zato ga imamo tako v časti. Nič mu ne rečemo, če po zofi skače in kozelce prevrača, kar pa otrokom rečemo: Bog varuj!

Gustav Strniša:

Zarja.

*Zarja, deklica vesela
s košem rož pod nebom gre;
ob oblaček je zadela,
stresla rože na polje.*

*Vsa poljana je zardela,
cvet pri cvetu zablestel,
šuma gosta zastrmela,
in škrjanec je zapel.*

*Vstal v nebeške je višave,
prnil v zarji se je zlat:
ženin sinje je planjave
šel med žita svatovat.*

Ksaver Meško:

Minljivost.

*Po nebu mračni oblaki beže
in sonce zagrinjajo.
Čez polje beli golobi lete,
v daljavi izginjajo.
Okoli mi za njimi otožno zre:
»Tak dnevi preminjajo!«
Vse žalostno mi je srce . . .*

Venceslav Winkler:

Danes bomo kresovali.

*Danes bomo kresovali,
bele ognje prižigali:
dobrim dnevom na Grmadi,
hudim uram na Pečniku,
božji slavi na Ogrniku.*

*Dobri dnevi, zlati konji
prijete kot divji splav,
stresajo zlato po hišah,
razkrope se prek planjav.*

*Hude ure, črni vranci,
prijetijo kot viharji,
tiho zro jih sivi dnevi,
prazne kašče in peharji.*

*Božja slava, zlata roža,
mirno raste čez vrpenje:
Dobre, hude ure boža,
tiho veže jih v življenje.*